

Kefalonia, august 1995

1

”I mit næste liv vil jeg være et oliventræ.”

Hun slog lidt vagt ud med hånden i retning af skråningerne, hvor skumringen hurtigt var ved at lægge sig.

”De kan blive flere hundrede år gamle, har jeg hørt. Det føles betryggende, synes du ikke også?”

Bagefter kom han med mellemrum til at tænke på, at netop disse ord blev hendes sidste. Det med oliventræet og trygheden. Det var ejendommeligt. Som om hun på en eller anden måde alligevel tog noget stort og sublimt med til den anden side. Et spring opad, et spor af en form for indsigt, som hun egentlig aldrig havde haft.

Samtidig virkede det naturligvis også en smule sært på ham, at hun var kommet med sådan et helt generelt – og egentlig ganske intetsigende – udsagn, lige efter at hun havde sagt de frygtelige ord, der beseglede hendes skæbne så definitivt. Som afsluttede hendes liv og gav deres forhold dets endegyldige bestemmelse.

Jeg elsker en anden.

Naturligvis faldt det hende aldrig ind, at det skulle udvikle sig på den måde. At netop dette var den eneste udvej – formodentlig gik det ikke op for hende før i de sidste sekunder – men på en måde var det også betegnende. Både for hendes manglende indsigt i tingene og for deres forhold i det hele taget. Det var sket ofte, at hun ikke havde forstået betydningen af ting, før det var for sent. På et stadium, hvor det var nytteløst at vælge andre ord, og hvor alle tænkelige ord allerede var brugt op. Hvor kun den nøgne handling stod tilbage. Det havde han tænkt på før.

”Jeg har besluttet mig. Jeg ved, det gør dig ondt, men vore veje må skilles her, fordi jeg elsker en anden.”

Bagefter tavsheden.

Bagefter det med oliventræerne.

Han svarede ikke. Havde hun forventet, at han ville svare?

Det var ikke et spørgsmål, hun havde stillet. Hun havde bare konstateret noget – meddelt ham et fait accompli. Hvad pokker skulle han svare på det?

Altanen var ikke stor. Seks-syv kvadratmeter. Et lille, hvidt bord og to stole, der lignede alle andre plastikstole og plastikborde i

verden. Med hotellet forholdt det sig på samme måde. To etager og ingen spisesal. Det var kun lige akkurat, at der var en reception. De havde købt rejsen i sidste øjeblik og havde ikke brudt sig om at vælge og vrage.

Olympos. Nogle minutters gang fra stranden. Værtinden havde overskæg, og hotellet havde ikke mere end en halv snes værelser. Formodentlig færre.

Deres kulørte håndklæder lå til tørre på altanens rækværk. Og de sad med hvert sit glas ouzo og mindre end en halv meter imellem sig; hun havde lige taget et brusebad, og hun var solbrændt og veltilpas efter at have tilbragt hele eftermiddagen på stranden.

En duft af timian fra skråningen i en uheldig alliance med stanken af totaktsbenzin nede fra gaden. Det er det hele. Stort set.

Det og så de ord. Pludselig begynder en tone at klinge i hans hoved. Svag og flygtig, men alligevel stædig på en eller anden måde. Den risler som en lille bæk gennem lyden fra cikaderne, der akkompagnerer afslutningen af en varm dag. Det lyder, som om der er flere hundrede, men der er sikkert ikke andet end to eller tre. Han rejser sig, tømmer sit glas stående og trækker vejret dybt et par gange.

Stiller sig om bag hende; skubber hendes hår væk, lægger hænderne på hendes nøgne skuldre.

Hun stivner. Bevægelsen er næsten umærkelig og aktiverer kun nogle få muskler, men han mærker den omgående. Hans fingerspidser mod hendes varme hud er følsomme som små seismografer. Han lader fingrene glide ud langs nøglebenenes skarpe kanter. Føler hendes pulsslæg. Hun siger ingenting. Hendes venstre hånd slipper grebet om glasset på bordet. Derefter sidder hun stille. Som om hun venter på noget.

Han flytter hænderne ind mod halsen. Mærker, han får erektion.

En motorcykel med en utæt lydpotte knalder forbi nede på gaden. Blodet løber til. Både i hænderne og i underlivet.

Nu, tænker han. Nu.

Til at begynde med minder hendes kamp om en slags orgasme. Han registrerer sin sammenligning, allerede mens det sker. En orgasme? Sådan tænker han. Så paradoksalt. Hendes krop spændes

op i en bue, der rækker fra fodsålerne mod gulvet og op til hænderne om hendes strube. Plastikstolen vælter. Med venstre hånd slår hun til ousoglasset, der falder bagud og lander på den ene af hans badesko; glasset ruller et par gange uden at gå i stykker. Hun griber ham om håndleddene, hendes slanke fingre trykker til, så knoerne bliver hvide, men han er den stærkeste. Den uendeligt meget stærkere. Motorcyklen larmer videre op ad det smalle asfaltbånd mellem olivenlundene – tilsyneladende er den drejet af fra hovedvejen; han strammer grebet yderligere, tonen klinger videre i hans hoved, og erektionen vil ikke holde op.

Det tager ikke mere end fyrre eller halvtreds sekunder, men føles længere. Han tænker ikke på noget specielt, og da hendes krop pludselig slapper af, skifter han greb, men bliver ved med at trykke; han falder på knæ og bøjer sig ind over hende forfra. Hendes øjne er vidt åbne. Man kan tydeligt se kanterne på kontaktlinserne, tungen stikker en smule ud mellem de jævne, hvide tænder. Han overvejer hurtigt, hvad han skal stille op med den gave, som han har købt til hendes fødselsdag. Den afrikanske træstatuette, som han har fundet på markedet i Argostoli om formiddagen. En løbende antilope. Måske skal han bare beholde den selv.

Måske smider han den væk.

Han overvejer også, hvordan han skal tilbringe de næste dage, mens han langsomt slipper grebet og retter ryggen. Hendes korte nederdel er gledet op og blottes de minimale, hvide trusser. Han betragter hendes mørke trekant, der kan ses gennem det tynde bomuldsstof, stryger med hånden over den et par gange og rører også ved sit stenhårde lem.

Han rejser sig. Går ud på toilettet og onanerer. Hvis han overhovedet føler noget som helst bagefter, så føles det mærkeligt.

Mærkeligt og lidt tomt.

Mens han venter på det rigtige tidspunkt, ligger han i mørket på hotelsengen og ryger.

Han ryger og tænker på sin mor. På hendes uafviselige mildhed og på det ejendommelige tomrum af frihed, som hun efterlod sig. *Hans* frihed. Efter hendes død i vinter er hendes blik lige pludselig ikke længere i ryggen på ham. Efter det er der ingen, der ser ham sådan, som han er, helt og fuldt – ingen, der ringer og snakker med ham en gang om ugen.

Ingen at skrive postkort til og ingen at stå til ansvar for.

Havde hun stadig været i live, havde denne handling nok ikke været mulig, det ved han med bestemthed. Ikke på den måde. Men da blodsbåndet brast, blev mangt og meget lettere. På godt og ondt. Sådan er det altså bare.

Lettere, men også en smule meningsløst. Der er ikke nogen rigtig tyngde i ham mere, ingen kerne; han er tit i tankerne vendt tilbage til netop det her i det halve år, som er gået. Adskillige gange. Pludselig havde livet mistet sin tæthed. Og nu ligger han her på en hotelseng på en græsk ø, nabo til alle hjemkomsters ø, og ryger og ser hendes milde, men samtidig strenge ansigt for sit indre øje, mens hans kone ligger død ude på altanen og bliver kold. Han har skubbet hende ind mod muren og lagt et tæppe over hende, og han kan ikke rigtigt afgøre, om hans mor alligevel på en eller anden uudgrundelig måde – på en eller anden forbandet gådefuld måde – ved, hvad der er sket her denne aften. Trods alt.

Det irriterer ham en smule, at han ikke kan nå til klarhed om det – og at han ikke kan vide, hvordan hun ville have reageret på, hvad han har gjort på denne varme middelhavsaften – og efter den tiende eller måske den elvte cigaret rejser han sig. Klokkeren er ikke mere end halv et; nattelivet på barerne og diskotekerne leves stadigvæk på højtryk. Det er umuligt at slippe af med liget endnu. Helt umuligt. Han går ud på altanen og bliver stående en tid med hænderne på rækværket, mens han overvejer, hvordan han skal gribe det an. Det er ikke let ubemærket at fragte et lig ud fra et hotel – uanset at hotellet er lille og afsidesliggende, og uanset at det er mørkelagt – men han er vant til at påtage sig besværlige opgaver. Ofte stimulerer det ham faktisk. Giver ham en mere intens følelse af liv. Giver ham livets tabte tæthed tilbage. Det er nok netop på grund af det, at han er nået så langt, som han er i sin karriere; det har han tænkt på før – og den tanke vender tilbage til ham. Udfordringen. Spillet. Tætheden.

Har trækker duften fra olivenlundene ind gennem sine næsebor. Forsøger at fornemme den, som om det drejede sig om verdens første oliventræer – eller verdens ældste – men den bliver ikke hængende. Hendes sidste ord stiller sig i vejen, og desuden har cigaretterne kvæstet hans lugtesans.

Han går ind og henter pakken på natbordet og tænder en til. Derefter sætter han sig ude på den hvide plastikstol og tænker,

at de trods alt havde nået at være gift i næsten otte år. Det er en femtedel af hans liv og betydeligt længere, end hans mor forudså dengang, hvor han fortalte hende, at han havde fundet en kvinde, som han havde tænkt sig at blive alvorlig sammen med. Betydeligt længere.

Også selvom hun aldrig udtrykte sin vurdering så eksplicit.

Da han også har røget denne cigaret, løfter han sin døde kone op og bærer hende ind på hotelværelset. Lægger hende skråt hen over dobbeltsengen, trækker T-shirt og trusser af hende, får en hurtig erektion igen, men ignorerer den.

Heldigt, at hun er så let, tænker han. Hun vejer faktisk ingenting.

Han løfter hende igen og bakser hende op over skulderen, sådan som han er nødt til at bære hende; han har kun en vag fornemmelse af, hvordan rigor mortis fungerer, og da han lader hende falde ned på sengen igen, lader han hende ligge i den U-formede stilling, som hans nakke og kraftige skuldre har givet hende.

Hvis hun nu skulle begynde at blive stiv.

Derefter finder han teltet i skabet, det lette nylontelt, som han havde insistet på at tage med, og begynder at svøbe hende ind i det. De løse barduner binder han om og kan så konstatere, at det ser rigtig nydeligt ud.

Det kunne lige så godt være et tæppe eller noget i den stil.

En kæmpemæssig kåldolmer.

Men det er hans kone. Nøgen, død og nydeligt indpakket i et tomandstelt af mærket Exploor. Det er det, det er. Lige akkurat.

Klokken halv tre om natten vågner han efter en kort slummer. Det virker, som om hotellet sover dybt, men stadigvæk hører man lyde ude fra gaden og fra strøget ned mod stranden. Han beslutter sig for at vente endnu en time.

Helt nøjagtig tres minutter. Han drikker kaffe for at holde sig vågen. Natten føles som en forbundsfælle.

Udlejningsbilen er en Ford Fiesta – ikke en af de allermindste modeller. Og han kan sagtens få hende ned i bagagerummet, sammenfoldet som hun er. Han åbner bagklappen med højre hånd og lemper hende ned fra venstre skulder ved at læne sig frem, lidt skråt og lige fremad på en gang. Lukker bagklappen, ser sig om

og sætter sig ind bag rattet. Smertefrit, tænker han. Ikke et menneske at se nogen steder.

Ikke inde på hotellet og ikke ude på gaden. Han starter bilen og kører væk. På vej ud af byen ser han kun tre levende væsener. En sølle, afmagret kat, der lister sig langs en husmur, og en gadefejer med et æsel. Ingen af dem tager notits af ham. Det er så enkelt, tænker han. At slå ihjel er bare så enkelt.

Han har vidst det rent teoretisk hele sit liv, men først nu har han omsat teorien i praksis. Det foresvæver ham, at dette akkurat er det, der er meningen med livet. For menneskenes handlinger er Guds tanke.

Ravinen har også været i hans tanker, men billedet af den har været usikkert, så han er nødt til at vente på det første, rosa daggry for at kunne finde den. De passerede den to dage tidligere på vej over bjergene fra Sami og østsiden; han kan huske, at hun ville stoppe netop her for at tage et billede, og at han fjede sig. Men han kan også huske, at hun havde svært ved at finde den rigtige vinkel.

Nu står de her så alligevel. Nogen egentlig ravine er det slet ikke. Snarere en kløft. Et dybt fald langs et hårnålesving og tredive-fyrre meter næsten lodret ned – bunden fortøner sig i et virvar af stikkende buske og affald, der er blevet smidt derned gennem åbne sideruder af bilister, som har været ligeglade.

Han slukker for motoren og stiger ud. Ser sig om. Lytter. Klokkeren er ti minutter over fem; en morgenfrisk rovfugl hænger helt stille over den ufrugtbare bjergside mod sydvest. Længst væk – i åbningen mellem andre bratte bjergsider – kan man skimte en smule af havet.

I øvrigt stilhed. Og en tydelig duft af et krydderi, som han genkender, men ikke kan sætte navn på. Oregano eller timian. Eller basilikum. Han åbner klappen ned til bagagerummet og overvejer lidt, om han skal vikle hende ud af teltet, men beslutter sig for at lade være. Ingen vil nogensinde finde hendes lig dernede, og ingen vil kræve en forklaring på, hvor teltet er blevet af. Han har lejet bilen yderligere et par dage og kan tillade sig at tage endnu en tur til den anden side. Der kan han skaffe sig af med teltstænger, pløkke og teltpose i en anden kløft. Eller i havet.

Intet kan være lettere. Overhovedet ikke.

Han ser sig om endnu en gang. Så løfter han den langstrakte

bylt op og skubber den ud over rækværket. Den rammer den stejle bjergvæg et par gange, men brager så igennem de tørre buske og forsvinder. Det ser ud, som om rovfuglen reagerer på lyden og bevægelsen. Den skifter position til et sted lidt længere mod vest.

Han retter ryggen. Det er svært at forestille sig, at det virkelig er hende, tænker han. Svært at være rigtigt til stede i alt det her.

Tænder en cigaret. Har røget så meget i løbet af natten, at det stikker i brystet. Men det er lige meget. Han sætter sig ind i bilen og kører videre op over bjergkammen.

Tolv timer senere – midt på den varmeste del af dagen – skubber han glasdøren op ind til rejsearrangørens kølige kontor ved den store agora i Argostoli. Tålmodigt sidder han i en svedklæbende plastikstol og venter, mens to overvægtige solskoldede kvinder beskriver alle urimelighederne på deres hotel for den lyshårede pige i det blå sæt på den anden side af skranken.

Da han bliver alene med den lyshårede, vælger han sit mest rådvilde tonefald og begynder at sige noget om, at ... at det jo handler om det med hans kone.

At hun er forsvundet for ham.

At hun er væk. Helt enkelt.

Sent i går aftes ville hun tage sig en svømmetur. Der er måske en naturlig forklaring på det, men det foruroliger ham nu alligevel. Hun plejer ikke at forsvinde på den måde.

Så måske burde man gøre et eller andet.

Snakke med myndighederne.

Eller måske ringe til et sygehus?

Eller hvad man nu ellers gør.

Pigen skænker vand til ham og ryster bekymret sit nordiske hår. Hun kommer ikke fra samme land som ham, men de forstår hinanden udmærket alligevel. Faktisk behøver de ikke engang at tale engelsk. Da hun vender sig for at tage telefonen, kan han skimte hendes ene bryst helt ned til brystvorten. Han mærker, hvordan der pludselig løber en kuldegysning igennem ham.

Mens hun forgæves forsøger at få fat i nogen i telefonen midt under dagens varmeste time, begynder han at overveje, hvem ham den anden er. Ham, som hans kone havde talt om.

Ham, som hun påstod, at hun elskede.

Maardam, august – september 2000

2

Typisk, tænkte Monica Kammerle, da hun havde lagt røret på. Bare så forbandet typisk. Jeg hader hende.

Men i samme øjeblik satte samvittigheden tænderne i hende. Som sædvanlig. Lige så snart hun tænkte en negativ tanke om sin mor, så var den der og fik hende til at skamme sig. Samvittigheden. Den der indre, bebrejdende stemme, der sagde til hende, at man ikke måtte kritisere sin mor. At man i stedet skulle være en god datter og hjælpe hende.

Støt hinanden i stedet for at støde hinanden, som der havde stået i et eller andet pigeblad for flere år siden. Dengang havde hun syntes, at det lød så klogt, at hun havde klippet det ud og sat det fast over sengen med en knappenål, mens de boedeovre på Palitzerlaan.

Nu boede de på Moerckstraat. Den fireværelses lejlighed i Deijkstraakvarteret – med højt til loftet og udsigt over Rinderparken og kanalen og Czekarkirkens irgrønne tag – var blevet for dyr, da de kun var to. Alligevel var de blevet boende i næsten tre år efter hendes fars død; men til sidst var pengene efter ham sluppet op. Naturligvis. Hun havde vidst hele tiden, at de var nødt til at flytte – det var ikke kommet som noget chok. Før eller siden. Der havde aldrig været noget alternativ. Hendes mor havde forklaret det meget indgående og usædvanlig pædagogisk. Hun havde også forklaret det flere gange. Og sidste forår flyttede de så hertil.

Moerckstraat.

Hun brød sig ikke om det.

Ikke om navnet på gaden. Ikke om den dystre, brune ejendom med tre lave etager, ikke om sit værelse eller lejligheden eller det sterile kvarter med de lige, smalle gader og de beskidte biler og forretninger og den totale mangel på træer.

Jeg er seksten år gammel, var hun begyndt at tænke. Gymnasiet tager tre år. Bagefter flytter jeg. Så må hun klare sig selv.

Samvittigheden slog endnu en gang en streng an, og hun blev stående ved telefonen, mens tonen klingede ud. Så ud gennem vinduet over kanten på gardinet og betragtede den nøjagtig lige så snavsetbrune facade på den anden side af gaden. De smalle, mørke

vinduer, der lå i skygge elleve timer ud af tolv – også en temmelig solrig dag som i dag.

Det er synd for menneskene, tænkte hun pludselig. Ikke bare for mor og mig, men også for alle de andre. Hver eneste af dem. Men intet forandrer sig til det bedre, bare fordi man indser det.

Hun kunne godt lide at formulere den slags små, kloge ord om livet. Ikke for at skrive dem ned, men bare for at beholde dem i hovedet en tid og tænke over dem. Måske fordi det fik hende til at se sig selv i et fællesskab med andre mennesker. En slags dystre samhørighed.

Også fordi det understregede, at hun trods alt ikke var så meget anderledes. Og fordi livet nu engang var sådan.

At hendes mor var nøjagtig som alle andre sekstenårige pigers mødre, og at ensomheden var den samme for alle og enhver.

Selvfølgelig kunne moderen blive rask engang – også selv om den tykke, kvindelige psykolog ikke havde virket, som om hun troede meget på det. Efter hendes opfattelse måtte man hellere forsøge at holde det i skak og under kontrol ved hjælp af medicin. Det bedste var ikke at håbe for meget. Det bedste var at leve forsigtigt.

Maniodepressivitet. Det var sådan, man kaldte det. Og psykologen havde talt om *restringerende* medicinering.

Monica Kammerle sukkede. Trak på skuldrene og fandt opskriften frem fra mappen.

Appelsinkylling med ris og broccolisauce.

Den parterede kylling var allerede købt og lå i køleskabet. Resten var hun nødt til at købe i Rijkman's. Ris, krydderier, appelsiner og salat. Sorbet til dessert ... hun havde skrevet det hele op, og hendes mor havde tvunget hende til at læse listen op i telefonen.

Manisk, tænkte hun. Det var et sikkert tegn på, at hun var på vej ind i en manisk fase. Det var vel derfor, hun var kommet for sent til toget. Hun havde nok været ude for at besøge graven i Herzenhoeg, og var blevet der for længe. Det var ikke første gang.

Men forsinkelsen og det med maden var ikke noget problem. Ikke for hendes mor altså. Når hun havde det sådan, så havde hun overhovedet ingen problemer. Den kortvarige fase – manien – plejede ikke at vare mere end en uges tid. Men så længe den varede, var der altså ingen problemer.

Og medicinen lå vel stadigvæk ude i skabet på badeværelset.

Som den plejede at gøre. Hun behøvede ikke engang at kigge efter for at vide det.

Ville det ikke have været bedre helt at aflyse middagen? Det havde hun spurgt forsigtigt om. Han skulle jo komme klokken otte, og han havde nok ikke lyst til at vente på hende helt til klokken tolv.

Hendes mor havde forklaret, at det havde han skam. Den slags havde en uskyldig sekstenårig intet begreb om. Hun havde allerede aftalt det hele med ham i mobiltelefonen. Og kunne Monica nu være en ordentlig datter og gøre, hvad hendes mor havde bedt hende om?

Monica rev arket af blokken og fandt penge i husholdningskassen. Hun så, at klokken allerede var blevet halv seks, og forstod, at hun måtte skynde sig, hvis ikke hun skulle skuffe sin mors elsker.

Hun tænkte på ordet – elsker – mens hun skubbede rundt med indkøbsvognen mellem hylderne og forsøgte at finde de ting, hun skulle bruge. Hun brød sig ikke om det ord, men det var sådan, hendes mor kaldte ham.

Min elsker.

Monica kunne bedre lide ham selv end ordet. Faktisk. Meget bedre. For en gangs skyld.

Tænk, om det kunne holde denne gang, tænkte hun også. Tænk, hvis de besluttede sig for at forsøge at leve sammen for alvor.

Men det virkede nu ret usandsynligt. Så vidt hun vidste, havde de ikke været sammen mere end nogle få gange, og de fleste plejede at opgive det hele efter tre eller fire.

Alligevel tillod hun sig et barnligt håb om, at han ville blive hos dem, og forsøgte at fremmane billedet af ham for sit indre øje. Temmelig høj og kraftigt bygget. Omkring de fyrre formodentlig. Gråsprængte tindinger og varme øjne, der mindede en smule om hendes fars.

Og så havde han sådan en rar stemme, det var nok det vigtigste. Ja, da hun tænkte efter, blev hun klar over, at det næsten altid var sådan, hun bedømte andre mennesker.

På stemmen. Og på håndtrykket. Ingen af delene kunne man forfalske. Det var sikkert også noget, hun havde læst i et eller andet pigeblad for lang tid siden, men det spillede ingen rolle. Det passede, det var hovedsagen. Man kunne lyve med så meget andet.

Både med læberne, med øjnene og med håndbevægelserne.

Men aldrig med stemmen og med den måde, som man trykkede andre mennesker i hånden på.

Desuden passede de to ting meget godt sammen netop i hans tilfælde. En rolig, mørk stemme, hvor ordene fik deres rette tyngde og aldrig blev hastet frem – og en hånd, der var stor og varm og hverken trykkede for hårdt eller virkede, som om den helst ville trække sig væk. Det føltes næsten som en nydelse at give ham hånden.

Hun smilede lidt over sine egne tanker og rettede opmærksomheden mod indkøbssedlen. Du er sandelig noget af en menneskekender, tænkte hun. Når man nu tager i betragtning, at du har været sammen med ham i sammenlagt ti minutter. Måske skulle man blive psykolog eller sådan noget.

Mens hun gjorde maden klar, begyndte hun som sædvanlig at gruble over Ensomheden. Med stort E, det var sådan, hun så den. Formodentlig for at give begrebet ekstra vægt.

Måske ville det blive muligt at bryde den ensomhed nu, da hun begyndte i en ny klasse på gymnasiet, eller også ville det hele blive ved med at være, som det plejede. Ensomheden, hendes eneste sikre følgesvend.

Hun tænkte også på, om hun heller ikke nu vovede at tage kammerater med hjem. Hjem til en mor, der gjorde hende – og sig selv – skam, så snart der kom et nyt menneske ind ad døren.

Eller som man i det mindste risikerede ville gøre det. Som kunne finde på at ligge under et tæppe på sofaen i dagligstuen midt på eftermiddagen – med en forskærerkniv og et glas sovemedicin ved siden af sig på bordet, mens hun højlydt krævede af sin datter, at hun skulle hjælpe sig med at begå selvmord.

Eller som kunne finde på at flyde rundt i badekarret i halvdød tilstand i sit eget opkast med to tomme vinflasker på gulvet ved siden af.

Eller som kunne være høj som en skorsten og begynde at under-vise tolvårige småpiger i, hvordan man onanerede mest effektivt. Da seksualundervisningen i skolen nu var så dårlig, som den var.

Nej, tænkte hun. Nej, ikke mere end tre år til på den måde. Jeg vil ikke ende som hende.

Desuden var der det med mændene. De fyre, der var kommet

og gået. Altid i de maniske uger om efteråret og foråret. Den ene værre end den anden. Og som man aldrig så mere end tre eller fire gange. Som sagt.

Med undtagelse af Henry Schitt – der havde påstået, at han var forfatter, og røg hash hele dagen på toilettet og ude på altanen. Han havde været der omkring fire uger. Lige indtil hun havde taget mod til sig og ringet til moster Barbara oppe i Chadow.

Moster Barbara havde naturligvis ikke grebet ind personligt, det gjorde hun aldrig. Men hun havde sørget for, at et par medarbejdere fra Socialforvaltningen dukkede op, smed Henry ud og sørgede for, at hendes søster kom under lægebehandling et par timer.

Og fik ny medicin.

Dette var sket i foråret halvandet år før, og måske var det hele blevet en smule bedre efter det. I det mindste så længe medicinen ikke bare fik lov til at stå i skabet ude på badeværelset, bare fordi hendes mor følte sig alt for rask til at have brug for den.

Og nu var ham Benjamin Kerran altså dukket op.

Da hun tænkte på ham, tænkte hun også, at det var første gang i alle de år, at hun ikke længere kunne høre skriget efter sin far inde i brystet. Sit eget skrig inde i sin egen krop.

Hvad med Benjamin? Det eneste, hun egentlig havde at indvende imod ham, var netop navnet. Han var alt for stor til at hedde Benjamin. Alt for kraftig og varm og levende. En Benjamin skulle være lille og spinkel og have tykke briller og ansigtet fuldt af filipenser og hudorme. Desuden skulle han have dårlig ånde, akkurat som den Benjamin Kuhn pomp, der havde gået i hendes klasse i et halvt år engang i femte. Den Benjamin, der havde præget hendes opfattelse af alle Benjaminer i hele verden.

Og alligevel stod hun nu her og lavede mad til en helt anden Benjamin.

En, der var hendes mors elsker, og som gerne måtte blive hos dem, lige så længe han ville.

Hvad Monica selv angik, så ville hun i hvert fald gøre sit bedste for ikke at afskrække ham. Det stod helt klart, og det lovede hun sig selv. Hun kontrollerede ovnens temperatur og skubbede det ovnfaste fad med kyllingestykkerne ind. Klokkeren var ikke mere end halv otte; hvis hun lod være med at vaske hår, kunne hun nå at tage et brusebad, inden han kom.

”Du behøver da ikke sidde her og underholde en gammel mand, bare fordi din mor er forsinket. Du har sikkert andre planer.”

Hun lo og skrabede den sidste smule smeltet sorbet af tallerkenen.

”Du er da ingen gammel mand, og jeg har faktisk ingen andre planer. Blev du mæt?”

Han smilede til hende og klappede sig på maven.

”Jeg kunne ikke få plads til en krumme mere. Er det din mor, der har lært dig at lave mad? Det smagte virkelig godt. En gammel ungarl som mig er ikke vant til den slags mad, det skal du vide.”

”Det er ikke noget at tale om,” svarede hun og mærkede, at hun rødmede.

”Nu lægger vi folie over resterne, så kan vi varme dem til din mor. Opvasken skal jeg nok tage mig af.”

”Nej, jeg ...”

”Ingen protester. Sæt dig ind og se lidt fjernsyn, så klarer jeg det her. Eller læs en bog. For resten, nu vi snakker om bøger ...”

Han rejste sig og gik ud i entreen. Der rodede han lidt i den bærepose, som han havde sat fra sig derude på hattehylden, og vendte så tilbage.

”Vær så god. Som en lille tak for maden.”

Han lagde en flad pakke på bordet foran hende.

”Er det til mig? Jamen, hvorfor?”

”Hvorfor ikke.”

Han begyndte at tage af bordet.

”Det er ikke sikkert, du kan lide den, men nogle gange må man tage en chance.”

Hun pillede lidt ved sløjfen.

”Skal du ikke åbne den? Jeg har også noget til din mor, så hun ikke skal blive misundelig.”

Hun trak snoren ned over det ene hjørne på pakken og rev det vinrøde papir af. Da hun kunne se bogen, kunne hun ikke holde begejstringen tilbage.

”Blake!” udbrød hun. ”Hvordan kunne du vide det?”

Han kom over og stillede sig bag hende med hænderne på stoleryggen.

”*Songs of Innocence and of Experience*, ja. Jeg så, at du havde *Tyger*; *Tyger burning bright* hængende på din opslagstavle. Det var din mor, der insisterede på, at jeg skulle se dit værelse. Du må

undskyldte, at vi sådan brasede ind. Men jeg mente, at det måske var noget, du brød dig om ... desuden er den en smuk udgave med billeder og alt muligt.”

Hun begyndte forsigtigt at blade i bogen, og da hun fik øje på de mystiske billeder og de snørklede begyndelsesbogstaver, kunne hun pludselig mærke, at tårene trængte sig på. For at holde dem stangen rejste hun sig og omfavnede ham.

Han lo og gengældte omfavnelsen.

”Så, så lille dame, det er ikke noget at snakke om. Og kan man så få lov til at blive alene i køkkenet.”

”Du er så rar. Jeg ville bare ønske ...”

”Hvad er det, du ønsker?”

”Jeg ville bare ønske, at det går godt mellem mor og dig. Du ville være god for hende ... for os.”

Hun havde ikke tænkt sig at sige det, men nu var det gjort. Han tog fat om hendes skuldre og holdt hende ud foran sig, mens han betragtede hende med et lidt forundret udtryk i ansigtet.

”Den der lever, vil få det at se,” sagde han.

Derefter skubbede han hende ud ad køkkendøren.

Da han kom ind og satte sig ved siden af hende i sofaen, var klokken tyve minutter over ti. Der var mere end en time, til hendes mor skulle komme. Hun var begyndt at se en fransk film i fjernsynet, men havde lukket for den efter et kvarter. Derefter havde hun tændt for læselampen og var gået over til Blake i stedet for.

”Læs noget af det højt,” sagde han.

Hun følte sig pludselig tør i munden.

”Mit engelsk er ikke alt for godt.”

”Det er mit heller ikke. Nu om dage synes jeg, at alle unge mennesker taler, som om de er født derovre. Har du en favorittekst? Du behøver ikke skamme dig, fordi du læser forkert.”

Hun tænkte sig om og bladede et par sider tilbage.

”Det her måske.”

”Lad mig høre.”

Hun rømmede sig, lukkede øjnene i to sekunder og begyndte at læse.

– *O Rose thou art sick*
The invisible worm

*That flies in the night
In the howling storm*

*Has found out thy bed
Of crimson joy
And his dark secret love
Does thy life destroy*

Hun lukkede bogen igen og ventede på hans reaktion.

”Smukt,” sagde han. ”Og sørgeligt. Digtet hedder *The Sick Rose*, ikke?”

Hun nikkede.

”Men det handler nok om mennesker. Jeg har forstået, at dit liv ikke har været alt for nemt. Har du lyst til at snakke om det, så lytter jeg gerne.”

I det samme vidste hun, at det var nøjagtig, hvad hun havde lyst til. Men var det nu også passende? Og hvor meget ville hun faktisk fortælle? Og hvor skulle hun begynde?

”Hvis du ikke har lyst, så skal du bestemt ikke sige noget. Vi kan jo også bare sidde her uden at sige noget. Eller vi kan snakke om fodbold. Eller om dårlige fjernsynsprogrammer eller om pindsvinens udsatte situation i vore dage ...”

”Du minder om min far,” sagde hun og lo. ”Det gør du faktisk. Vi plejede at sidde i netop den her sofa og læse højt for hinanden. Da jeg var lille altså ... selvom det naturligvis mest var ham, der læste ... jeg sad bare på skødet af ham.”

Så gik der tre sekunder, før hun brast i gråd.

Og bagefter satte hun sig på skødet af ham.

Sidenhen havde hun meget svært ved at huske, hvad de havde talt om.

Om de i det hele taget havde sagt så meget, eller om de havde siddet tavse det meste af tiden.

Det var nok det sidste.

Men hun kunne huske hans gode lugt. Hun kunne også huske det ru stof i hans skjorte og hans rolige, dybe åndedrag mod hendes ryg. Hans varme og hans stærke hænder, der af og til forsigtigt strøg hende over armene og håret.

Hun huskede også, at det var lige efter, at det gamle ur på væg-

gen over fjernsynet havde slået elleve, at hun mærkede det der, der pludselig bevægede sig inden i hende, og som ikke skulle bevæge sig.

Og det som næsten samtidig bevægede sig hos ham – og som var absolut forbudt.